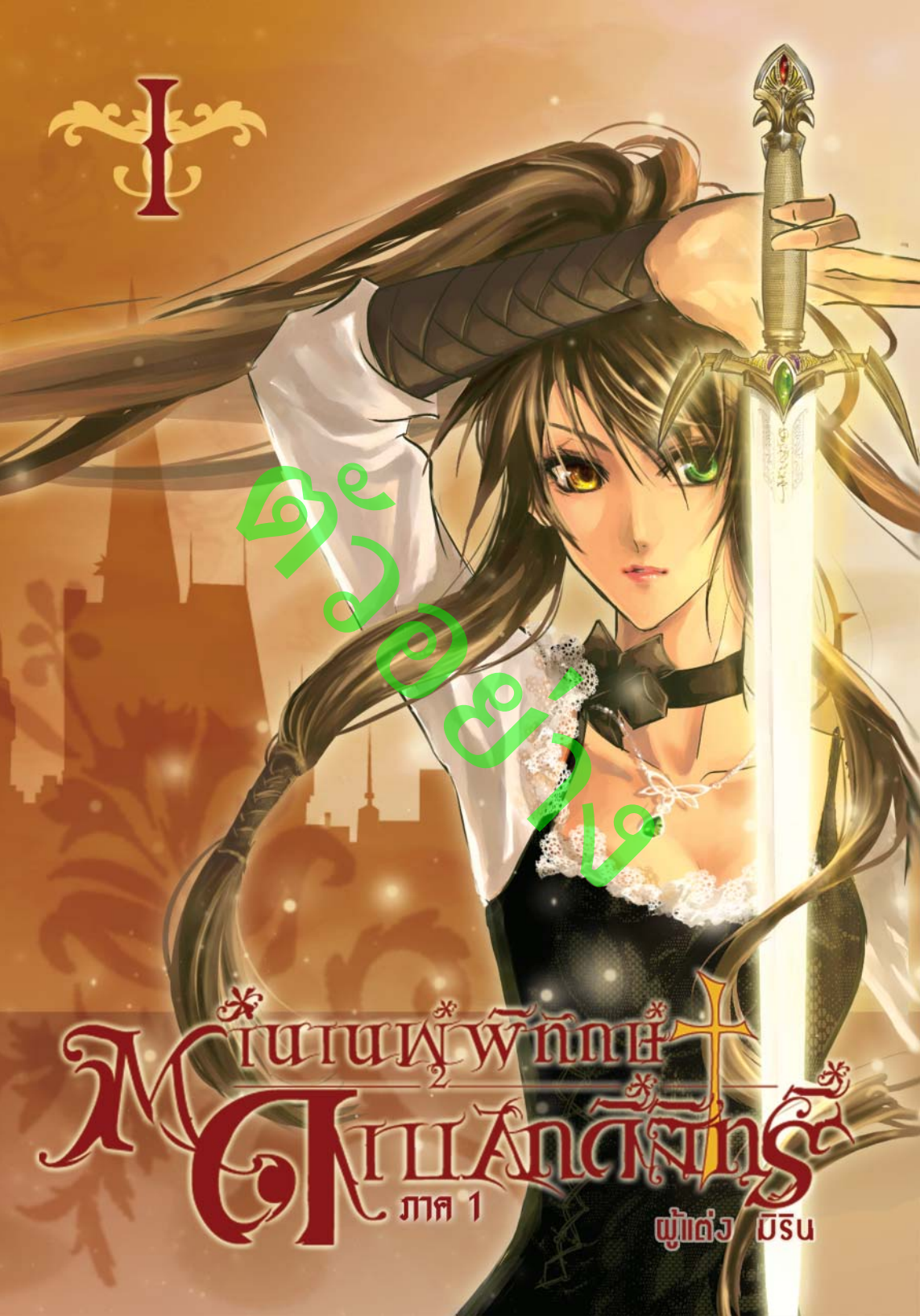

ดราม่า

มนต์ผู้พิทักษ์
KILL ANTS
ภาค 1
ผู้แต่ง มริณ

ตำนานผู้พิทักษ์ดาบศักดิ์สิทธิ์ ภาค 1 เล่ม 1

แต่งโดย มีริน

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-312-228-5

จัดจำหน่ายฉบับนี้ พฤษภาคม 2558

ราคา 199 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

บรรณาธิการบริหาร กวียา นางประทีป

กองบรรณาธิการ วนิดา ศิริจิตจันทร์ / กวิสรา ต้นสกุล

ศิลปกรรม สรชา โชติชัยนันท์

พิสูจน์อักษร สุวารี แจ่มเสม

ออกแบบปก นิษฐา ภูษาชีวะ <Waenaglarie>

ผู้จัดทำ

บริษัท แฮปปี้ บานานา จำกัด

เลขที่ 45 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

<http://www.happybanana-online.com>

จัดจำหน่ายในรูปแบบหนังสือโดย

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์ฟิสิกส์เซ็นเตอร์

เลขที่ 45, 47 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 40 ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ : 0-2433-7755-7 โทรสาร : 0-2433-7703

จัดจำหน่ายในรูปแบบสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดย

GREAT MEDIA AGENCY CO.,LTD.

บริษัท เกรท มีเดีย เอเจนซี จำกัด

เลขที่ 85 ซอยบรมราชชนนี 75 แขวงบางระมาด

เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ : 0-2433-7755 โทรสาร : 0-2433-7703

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าเพื่อน ๆ เปื่อเรื่องราวแฟนตาซีแบบโรงเรียนเวทมนตร์แล้วละก็ ขอแนะนำเรื่อง **ตำนานผู้พิทักษ์ดาบศักดิ์สิทธิ์** ที่จะนำท่านเข้าสู่การผจญภัยของนักฆ่าสาวผู้มีดวงดาสองสี หญิงสาวผู้ถูกกำหนดให้เกิดมาพร้อมกับภาระที่หนักอึ้ง เธอถูกเลี้ยงดูด้วยคมดาบแห่งองค์กรนักฆ่าเงา และได้รับฉายาว่า เทพมายา เจ้าของเพลงดาบสลบเงาที่ไร้ผู้ต่อกร กลับต้องถูกคนในองค์กรตามล่าข้อหาทรยศโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งเธอได้พบกับวอลครีหนุ่มผู้ที่นำข่าวมาแจ้งให้ทราบว่ เธอคือผู้พิทักษ์ดาบไฟออซอันเป็นดาบแห่งศรัทธาในตำนาน ผู้เป็นกุญแจในสงครามของเทพพิรำน่าและเทพซินเฟลเมื่อสองพันปีก่อน

แล้วเธอจะตัดสินใจอย่างไรดีละ ระหว่างการกลับไปพิสูจน์ความจริงเรื่องคนทรยศต่อองค์กร หรือการรับภาระเป็นผู้พิทักษ์ดาบไฟออซในตำนานนั้น ในเมื่อหัวใจของเธอภักดีกับเทพศาสตรา นักฆ่าอันดับหนึ่งแห่งองค์กรนักฆ่าเงาแต่เพียงผู้เดียว

กองบรรณาธิการ

พฤษภาคม 2558

คุยกับพี่เฮีย

ข้าน้อยเคยสงสัยมานานแล้วว่า...มันจะเป็นไปได้หรือ? ที่โลกนี้จะเป็นโลกใบเดียวในจักรวาลที่แสนจะกว้างใหญ่แห่งนี้

...มันน่าจะมีสถานที่ที่นอกเหนือไปจากนี้ใช่ไหม้เจ้าคะ? สถานที่ที่มีนักรบ มีเวทมนตร์ มีเจ้าหญิง มีเจ้าชาย มีเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และมีการผจญภัยแบบในนิทาน

อืม...แล้วมันอยู่ที่ไหนกันล่ะ?

เมื่อประมาณสองปีก่อนข้าน้อยเคยคิดอย่างนี้...จนวันหนึ่งข้าน้อยถึงได้รู้ว่าโลกที่กำลังตามหานั้น อยู่ใน...แผ่นกระดาษเล็ก ๆ ธรรมดา ๆ สามสี่แผ่น!!!

จากแผ่นกระดาษที่ถูกขีด ๆ เขียน ๆ ด้วยความเบื่อหน่ายธรรมดา ๆ ในสถานที่เรียนพิเศษที่น่าเบื่อของคนธรรมดา ๆ คนหนึ่ง จนกลายมาเป็นตำนานเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยจะธรรมดาไปกว่าสี่ร้อยหน้ากระดาษ A4!!!

จากหนึ่งตัวอักษรก็ค่อย ๆ เยอะขึ้นจากหนึ่งหน้ากลายเป็นสิบหน้าเป็นร้อยหน้า...สุดท้ายก็จบที่สี่ร้อยสี่สิบหกหน้ากระดาษ A4

เป็นตัวเลขที่ค่อนข้างน่าตกใจสำหรับข้าน้อยผู้ไม่เคยเขียนเรื่องได้ถึงร้อยหน้า

จากวันแรกที่ชื่อของเอมมิเกรย์ คัลมานเท นักฆ่าในอุดมคติของข้าน้อยถูกเขียนลงไปบนกระดาษแผ่นเล็ก ๆ แผ่นแรกจนถึงวันที่คำว่า 'จบ' กะพริบ

อยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ที่บ้านข้าน้อย รวมเวลาได้ประมาณหนึ่งปีพอดี
เป๊ะ!!!

ต้องขอบคุณท่านแม่ที่คอยให้กำลังใจ ความคิดเห็น อุตส่าห์ทนฟังเด็ก
คนนี้พูดซ้ำ ๆ ซาก ๆ ถึงพล็อตเรื่องที่วางไว้ไม่รู้กี่รอบ ช่วยตรวจทาน ช่วย
แก้ไขให้คำแนะนำตั้งแต่ตัวอักษรตัวแรก

ขอบคุณท่านพ่อที่ปลูกฝังลูกคนนี้เป็นคนรักการอ่านขอบคุณสำหรับการ
การอบรมสั่งสอนตลอดสิบห้าปี

ขอบคุณแม่ประ (ประภาวดี) ของพวกเราห้องสองทับเจ็ดที่ทำให้ข้าน้อย
มีช่วงเวลาในชั้น ม.2 แบบเด็กม.ต้น บ๊อง ๆ คนหนึ่ง

ขอบคุณภรรยาที่เป็นเพื่อนที่ดีของข้าน้อยตลอดเวลาสองปี

ขอบคุณเพื่อน ๆ สองทับเจ็ดและสามทับหนึ่งที่ทำให้ข้าน้อยได้มีเรื่อง
สนุก ๆ มาเขียนตลอดสองปีที่ผ่านมา

ขอบคุณสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสข้าน้อยได้แบ่งปันจินตนาการเล็ก ๆ นี้
ให้คนมากมายได้อ่าน

และขอบคุณผู้ที่กำลังถือหนังสือเล่มนี้อยู่ทุกท่านหวังว่าท่านคงจะสนุก
กับการอ่านเรื่องราวของดาบแห่งศรัทธาเล่มนี้พอ ๆ กับความสนุกที่ข้าน้อย
เขียนมันขึ้นมา

มิริน

บทนำ

ดึก...

ผีเท้าแผ่วเบาเหยียบย่างลงบนพื้นดินอย่างนุ่มนวล สายลมพัดวนพาเอากลิ่นอายของทะเลในยามค่ำปะทะใบหน้า ดาบเล่มยาวถูกพาดไว้บนบ่าอย่างง่าย ๆ เส้นผมสีดำสนิทราวนกกา น้ำปลิวไวน้อย ๆ ตามแรงลม นัยน์ตาสีเทาลึกล้ำจ้องมองไปยังเมืองที่ถูกปกคลุมไปด้วยความมืดของรัตติกาลเบื้องหน้าอย่างกังวล

...ต่อจากนี้ จะเกิดอะไรขึ้น?

คำถามที่ไม่สามารถหาคำตอบได้ ทั้ง ๆ ที่เขามักจะมีคำตอบให้กับทุก ๆ เรื่อง ยกเว้นเรื่องนี้...ทุกอย่างอยู่เหนือการควบคุมจริง ๆ

ขยับ...

เงยหน้าขึ้นมองดวงดาวราวกับจะหาคำตอบ แสงดาววิบวิบสะท้อนดวงตาเป็นประกาย ริมฝีปากเอ่ยคำ...

“เจ้าคิดอะไรอยู่...พิราน่า? บอกข้าหน่อยสิ...เจ้าคิดจะทำอะไร?”

วาบ!!!

ไกลออกไป...ข้ามเขตดวงดาวดวงสุดท้ายไป ณ ที่ไกลแสนไกล

ดวงตาสีทองลึบขึ้นช้า ๆ

“มันกำลังจะเริ่มแล้ว!”

บทที่ 1

นักบำเหน็จ เอ็มมิเทรย์

เสียงถ่านปะทุในเตาไฟบ่งบอกว่า เตาผิงกำลังทำหน้าที่ของมันอยู่ เช่นเดียวกับร่างร่างหนึ่งที่ยืนอยู่บนขอบหน้าต่างหินแกรนิตหรูหรา ดวงตาสีทองและเขี้ยวมองผ่านกระจกใส ร่างของชายคนหนึ่งกำลังนอนหลับอย่างสบายอุราอยู่บนเก้าอี้หนังสีแดงเลือดหมูโดยไม่ได้รับรู้ถึงภัยที่เคลื่อนเข้ามาใกล้

นิ้วเรียวหยิบของบางอย่างออกจากกระเป๋า แสงจันทร์สลัวสะท้อนให้เห็นเงาของคมมีดเล่มเล็ก ก่อนแนบใบมีดเข้ากับรอยต่อของกระจกอย่างชำนาญ บานหน้าต่างส่งเสียงกริกรับราวกับยินดีให้ร่างของผู้บุกรุกที่แอบซ่อนอยู่ในเงามืดเข้าสู่เคหา ร่างในเงามืดเก็บมีดพกอย่างระมัดระวัง มือที่ไม่ได้ถือดาบผลักบานหน้าต่างอย่างแผ่วเบา ร่างบางก้าวลงบนพรมหนานุ่มเท้าสีขาวอย่างไร้เสียง โดยไม่ทำให้ความเร็วลดลงแม้แต่น้อย มือขวากระชับดาบมันขณะสาวเท้าเข้าไปใกล้ผนังของเก้าอี้สีแดงนั้นทุกที

วืด!!!

ดาบถูกเงื้อขึ้น พร้อมจะปลิดชีพในดาบเดียว และ...

วูบ!!!

เคร้ง!!!

ร่างบนเก้าอี้ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ดาบในมือปะทะเข้ากับดาบที่ถูก

“นี่ก็แล้วว่่าแกต้องมา” บรูซผู้ถูกลอบทำร้ายเอ่ยเยาะ หากแต่ใบหน้า
 นวลยังคงไม่มีอารมณ์ใด ๆ ปรากฏ

“ถึงจะผ่านยามทั้งโขงของข้ามาได้ แต่ก็อย่าหวังว่าจะเอาชีวิตข้า
 ได้ง่าย ๆ” เปล่งคำพร้อมตวัดดาบ ร่างบางถอยกรูดไปตั้งหลักก่อนเข้าโจมตี
 เคื่อง! เคื่อง! เคื่อง!

ดาบแล้วดาบเล่าถูกเหวี่ยงออกไปด้วยความเร็วเกินสายตามนุษย์จะ
 มองทัน หากแต่ยังไม่มีดาบใดสัมผัสถึงผล

“มีปัญญาแค่นี้เองหรอ” ผู้ถูกลอบทำร้ายยังเอ่ยคำเย้ย แม้ว่าเพลง
 ดาบจะเป็นรองคนตรงหน้าอยู่มากก็ตาม ทันใดนั้น...

วูบ!!!

ร่างของผู้ลอบทำร้ายหายวับ ก่อนที่เจ้าตัวจะรู้สึกถึงน้ำหนักดาบที่ทิ้ง
 ลงมาจากด้านหลัง โลหิตแดงฉานสาดกระจาย ลมหายใจขาดวูบ หากดวงตา
 สีทองและเขี้ยวยังคงเย็นเยือกไร้อารมณ์เช่นเดิม รวากับนี่เป็นเรื่องปกติ
 จากนั้นก็เช็ดคราบเลือดบนแก้มก่อนจะเก็บดาบเข้าฝักอย่างไม่ยั้งคึดทรงหน้า

“ถ้ารู้ วันหลังก็ช่วยเตรียมคนที่มีฝีมือกว่านี้มาคุ้มกันเถอะนะ” เรียว
 ปากสีแดงเอ่ยเรียบ ๆ กับร่างไร้วิญญาณตรงหน้า ก่อนหันหลังหายวับไปใน
 เงาจันทร์

บ้านไม้สี่ชั้นตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า แสงไฟวิบวับราวกับมีงานเลี้ยง
 สังสรรค์อะไรสักอย่าง หากแต่ร่างบางรู้ดี สิ่งที่อยู่ภายในไม่ใช่อย่างที่เห็น...

แอ็ด...

บานประตูไม้มะฮอกกานีสีแดงถูกผลักออก เสียงอึกทึกของคนกว่า
 สิบคนที่อยู่ด้านในดังเข้าโสต คฤหาสน์หรูภายนอกเป็นเพียงฉากบังหน้า ด้าน
 ในคือแหล่งซ่องสุมของเหล่านักฆ่า และที่นี่คือที่ที่เธอเรียกว่า ‘บ้าน’ มาตลอด
 เกือบสิบห้าปี

“อ้าว...เกรย์ กลับมาแล้วเหรอ” เสียงหัว ๆ ร้องทักอย่างคุ้นเคย
เจ้าของเสียงคือชายร่างใหญ่ผมสีแดงเพลิง ดาบบิน ๆ ที่เหินบอยู่ที่เอวบ่วงบอก
ความสมบูรณ์สมบั้นของเจ้าของได้เป็นอย่างดี

“อือ...” เจ้าของนามเกรย์พยักหน้ารับอย่างเนือย ๆ ในใจคิดว่า ก็เห็น
อยู่แล้วจะถามทำไม? พร้อมกับทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่ง ตรงโต๊ะที่ยัง
ไม่มีคนนั่ง

“วันนี้จะรับอะไรดีครับ คุณเกรย์” ชายแก่ร่างเล็กม่อต้อคนหนึ่งเดิน
เข้ามาถามอย่างนอบน้อมเกินพอดี

“ซา...” ริมฝีปากแดงเอื่อยห้วน ๆ นัยน์ตาสองลึกวาดมองรอบ ๆ
บาร์เหล้าที่แน่นขนัดไปด้วยนักฆ่า ที่นี่คือศูนย์รวมของนักฆ่า และที่นี่คือที่
ที่เธออยู่

ตั้งแต่จำความได้ สิ่งเดียวที่เธอต้องทำในแต่ละวันก็คือ ฝึก ฝึก ฝึก
และฝึก เพื่อที่จะเป็นนักฆ่าในรุ่นต่อไป เท่าที่เธอรู้ เกรย์ หรือจริง ๆ แล้วคือ
เอมมิเกรย์ ถูกเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่ยังแบเบาะ สิ่งเดียวที่เธอเห็นและจะต้องเป็นคือ
นักฆ่า หัวหน้าที่ของกลุ่มนักฆ่าเหล่านี้ หรือที่ภูมิลำเนาจะเรียกว่าองค์กรมากกว่า
ส่งเธอไปฝึกดาบกับอาจารย์ดาบในเมืองอนาคินตั้งแต่ห้าขวบ เธอกลับมาที่นี่
ตอนอายุสิบสาม ในคราบของเด็กสาวที่เย็นชา ไร้อารมณ์

...เกรย์ที่มีพรสวรรค์ด้านการจับดาบมาตั้งแต่เกิด...

ในโลกของนักฆ่า ใครดีใครอยู่ ไม่อย่างนั้นจากผู้ล่าก็จะกลายเป็นผู้ถูก
ล่าซะเอง เกรย์ทราบกฎข้อนี้ดี แต่โอกาสที่จะมีใครสามารถล้มเธอที่ดูจะ
สมบูรณ์แบบทั้งความเร็วและไหวพริบนี้น้อยมาก ถึงแม้ด้านกำลังจะด้อย
ด้วยว่าเป็นสตรีก็ตาม

“ของที่สั่งได้แล้วครับ ท่านหญิง” มือเหี่ยวเย็นของชายชราয়ถาดที่มี
ถ้วยชาที่ทำจากไม้วางลงบนโต๊ะอย่างประณีตเป็นพิเศษ ก่อนจะถอยกลับไป
อย่างระมัดระวัง

“โอ้! ท่านหญิง!” เสียงร้องกวนประสาทอย่างที่ได้ยินเสมอ

“มีอะไร” ร่วงบางถามเรียบ ๆ มือทั้งสองข้างยกด้วยชาขึ้นจับ ท่ามกลาง
ความเงิบสั่น

หากแต่เกรียยังคงไม่ใส่ใจ

“นี่! ตอบมาสิ!” มือผมเกร็งผลักร่างบางไห้ไปข้างหลังเล็กน้อย
เกรี้ยวว่างด้วยชาลง

“ข้าถามว่า...มีปัญหอะไร มีอะไรไม่พอใจมั๊ย” เกรย์เอ่ยเย็น ๆ ดวงตา
สีทองและเขียวจ้องเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลจ้ำม่ำของผ้าห่อเรื่อง

“อ้อ...ข้ามีปัญหอะไร เบล้า...เปล่า ๆ ไม่มีอะไรหรอก ท่านเอมมี”
 เคี้ยง! ข้า!

ถ้วยชาที่ทำจากไม้ถูกพันผ้ากลางด้วยฝีมือของดาบคู่ใจ ปลายดาบจ่อ
อยู่ที่คอกของคนปากอยู่ไม่สุข

“ข้าชื่อเกรย์” นักฆ่าสาวพูด ดวงตาเยือกเย็นวาวโรจน์

“จั่นเหวอ ทานเอมมี” ปากห้อย ๆ ของมันยังคงหาเรื่อง หากแต่ในมือปรากฏมิดเล่เมยาว

“ข้าช็อคเกรย์” เสียงเย็นเยียบค่อยๆ

“ข้าจะเรียกเจ้าว่าเอมมี...มีปัญหารออะ”

ฟ้าว!!!

มีดสั้นลอยออกจากมือของเกรย์ เเฉียดใบหน้าเหี่ยว ๆ ของผู้หาเรื่อง
ไปเพียงปลายเส้นผม ก่อนดาบจะตวัดวูบ คมดาบสัมผัสผิวกาย

“มี...” นักข่าวสาวเอ่ยเรียบ ๆ ก่อนด้ามดาบจะพุ่งเข้าที่คอกของคนปาก
 อย่ไม่สขกระเด็นไปล้มโตะข้างหลัง เจ้าตัวสลบเหมือดอย่างไม่ต้องสงสัย

เครื่องตีมนับสิบถูกยื่นให้เด็กสาว เสียงที่เคยดังอีกทีก็นั้นยิ่งดังเข้าไปอีก
ดาบเรียวถูกเก็บเข้าฝักเป็นครั้งที่สองของค่ำคืน

“เจ้จริง ๆ” ชายร่างใหญ่ผมแดงคนเดิมพูดพลางเดินเข้ามาตบเบา
เบา ๆ “ข้ารำคาญเจ้านั้นมาตั้งนานแล้ว จะลงมือเองก็ไม่กล้า ขอบใจเจ้า
จริง ๆ เอม...เอี้ย เกรย์”

“เฮ้อ...” เกรย์ถอนหายใจเบา ๆ ก่อนเดินเลี้ยวออกมาจากความอึกทึก
อย่างเงียบ ๆ เธอไม่เคยคิดอยากจะมีเรื่องกับใคร แต่ความที่ได้ชื่อว่าเป็น
เทพมายุแห่งอนาคิน จึงจำต้องทำอย่างเลี่ยงไม่ได้

“มีเรื่องอีกแล้วสินะ...เกรย์” เสียงเสียงหนึ่งดังจากบันไดชั้นสอง แล้ว
ร่างร่างหนึ่งก็เดินลงบันไดมาอย่างช้า ๆ

“ท่านราคคอฟ” คนถูกทักกล่าว ก่อนก้มหัวน้อย ๆ ให้กับผู้ที่เป็นผู้
คุมสถานที่แห่งนี้ และผู้ที่ดูแลเธอมาตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ หัวหน้าที่เป็น
นักรบที่อายุมากกว่าเธอไม่มาก หากแต่ฝีมือนั้นประมาณไม่ได้ หรือไม่เธอเอง
ก็ไม่เคยคิดจะประมาณ

“ข้าไม่ได้ตั้งใจ...ท่านราคคอฟ” เกรย์เอ่ยอีกครั้งด้วยเสียงเรียบ ๆ

“ข้าก็ยังไม่ได้กล่าวโทษเจ้า ข้ารู้ว่าเจ้ามีฝีมือ ด้วยฉายาเทพมายุ... ใคร
บ้างจะไม่อยากทดสอบฝีมือ” ราคคอฟเอ่ยยิ้ม ๆ

“คนพวกนั้น...” ร่างบางกำลังจะเอ่ยอีกครั้ง หากแต่ร่างสูงกว่าซิง
เอ่ยก่อน

“ไม่ต้องสนใจหรอก ที่นี่เจ้าคืออันดับสองรองจากข้าเท่านั้น แต่ถ้า
เจ้าคิดจะไปอยู่ที่อื่นละก็...” ดวงตาสีนิลเอ่ย พลางส่งสายตาที่อารีหากแต่
แปลความได้ง่าย ๆ ว่า ถ้าจะไปอยู่ที่อื่นละก็...ตาย

“ข้าไม่เคยคิด” เกรย์พูดเบา ๆ

“ก็ดี” ร่างสูงยืมหันเดินผ่านเธอไปสู่ห้องโถง เกรย์ก้าวขึ้นบันไดช้า ๆ
ไฟจากกระเบื้องชั้นสองสว่างไสว ประตุนับสิบเรียงรายสองข้างราวกับโรงแรม
เกรย์เดินไปสู่จุดยังประตูสุดท้าย ก่อนผลักเข้าสู่ห้องของเธอ

โคมไฟสว่างอยู่ ห้องทั้งห้องสะอาดอย่างไร้ที่ติ ผิดกับห้องโถงข้างล่าง

อย่างสิ้นเชิง เติงนุ่มสืขาวสะอาด หน้าต่างเปิดไว้ให้ลมเย็น ๆ ของราตรีพัด
กรูเข้ามา ร่างบางทั้งตัวลงบนเตียงอย่างเหนื่อยอ่อน ก่อนดวงตาทั้งสองข้าง
จะปิดสนิท

ในห้องโถง ราวคlopediaตัวลงนั่งบนเก้าอี้ที่เกรย์เพิ่งลุกออกไป เก้าอี้
ข้าง ๆ ถูกจับจองโดยชายร่างมึนคนหนึ่ง

“ยัยคนนั้น” ชายร่างใหญ่กำลังจะเอ่ย หากแต่มือของราวคlopediaยกขึ้น
ก่อน

“ใช่...เกรย์เก่งมาก เจ้าคิดอย่างนั้นใช่มั๊ย...เคียร์” ราวคlopediaเอ่ยยิ้มแย้ม
หากแต่ดวงตาเป็นประกายกร้าว

“คนนั้นนะหรือที่ท่านบอกว่าจะเป็นตัวอันตราย ดู ๆ ไปก็แค่เด็ก
ผู้หญิง” เคียร์เอ่ยตอบ พลังแผ่ยิ้มเหี้ยม

“อย่าประมาท ถ้าได้โอกาสให้รับกำจัดทันที” ร่างสูงเอ่ยเบา ๆ ก่อน
ส่งถู่สีน้ำตาลมอ ๆ ให้กับชายร่างยักษ์นามเคียร์

“ข้าไม่ต้องการเสียนนาม...ถึงจะเป็นแค่เด็กผู้หญิงก็ตาม!”

บทที่ 2

เมืองหลวงอนาคิน

เสียงครึกครื้นจวบจนถนนเส้นยาวที่ทอดเข้าสู่ตัวเมืองอนาคินดังอย่างต่อเนื่อง แสงแดดส่องอย่างไม่ปราณีปราศรัย หากแต่ชาวเมืองและนักท่องเที่ยวจำนวนมากก็ยังไม่ยี่หระต่ออากาศที่ร้อนอบอ้าวของเมืองชายทะเลอย่างอนาคิน

“อค์วามรินจากเมโสโปเตเมียจ้า ราคาแค่สิบห้าซิลด์เท่านั้น!”

“ดาบก็อปลินแท้ ๆ ราคาแค่สี่สิบซิลด์ สามเจต หาถูกกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว!”

“โคเรนถูก ๆ สี่ลูกห้าเจต”

“ทางนี้ถูกกว่าอีก สิบลูกแปดเจต”

เสียงตะโกนของเหล่าพ่อค้าแม่ค้าดังแข่งกันราวกับว่าถ้าตะโกนจนคอหอยแตกแล้วจะมีคนซื้อมากขึ้น เสียงต่อรกราคาดังระงมปะปนไปกับเสียงนกเสียงกาที่บินฉวัดเฉวียน

“มีสเบอร์รี่ลูกละเท่าไหน” เสียงเรียบ ๆ เอ่ยถามแม่ค้าเจ้าของแผงขายผลไม้ขนาดเท่าแอปเปิ้ลสีน้ำเงินเข้มที่วางกองสูงเป็นตั้ง ๆ

“ลูกละสองเจตจ๊ะ” แม่ค้าสาวพูดอย่างชำนาญ แถมหยิบใส่มือของเกรย์ให้อีกด้วย

“อือ” ร่างบางพึมพำในลำคอ ก่อนจะหยิบเหรียญสี่เงินส่งให้แม่ค้าไป
สองเหรียญ

จริง ๆ แล้ววันนี้ไม่ใช่วันที่เกรย์จะได้พัก หากไม่ใช่เพราะเธอได้รับ ‘ใบสั่ง’
ในเมืองหลวงพอดี ถึงได้มีโอกาสกลับมาเยี่ยมเยือนเมืองหลวงที่ได้ชื่อว่า
ใหญ่โตที่สุดในทวีปคอร์ติส แต่เพราะจำนวนคนที่มีมากมายทำให้เมืองที่ควร
จะใหญ่ดูเล็กลงไปหมด

กริ่งกริ่ง

เสียงกระดิ่งเล็ก ๆ ที่ติดกับประตูดังขึ้นต้อนรับผู้เดินเข้ามาใหม่ ดวงตา
สีทองและเขียวกวาดมองไปรอบ ๆ ห้องสลัว ๆ ทั้งที่แดดภายนอกออกเบรียง
เสียงจอแจข้างนอกไม่ผิดกับเสียงอึกทักข้างในเท่าไรนัก นักฆ่าสาวเดินไปยัง
เคาน์เตอร์ที่มีชายคนหนึ่งยืนอยู่

“อ้าว...เกรย์” เสียงเอ่ยทักดังขึ้นทันทีที่เธอก้าวไปยืนหน้าเคาน์เตอร์ไม้
“หายไปนานเชียว มาทำอะไรหรือ”

“ประมาณนั้นแหละค่ะ” นักฆ่าสาวเอ่ยเสียงเรียบเช่นเดิม หากแต่
สายตาที่มักจะเย็นชาค่อนมาอ่อนลงบ้าง คนที่นี้ไม่ได้รู้จักเธอในฐานะนักฆ่า
พวกเขารู้แค่เธอเป็นเด็กที่มีวิชาดาบพอตัวและชอบอยู่เงียบ ๆ เท่านั้น ที่
นี้...เธอไม่ต้องแข่งขันกับใคร

“ห้องเดิมดีมั๊ย” ชายหนุ่มหน้าตาใจดีถามยิ้ม ๆ พลางส่งเหรียญสี่เงิน
พร้อมกับป้ายที่เขียนว่า สามสามแปดให้

“ขอบคุณค่ะ” นักฆ่าสาวพูดสั้น ๆ หากแต่เรียวกางบางยังคงเรียบเฉย
ไร้รอยยิ้มเช่นเดิม นิ้วเรียกรับเหรียญที่ถูกส่งให้

“ไม่เปลี่ยนเลยนะ” ชายหนุ่มคนนั้นเอ่ยยิ้ม ๆ เช่นเดิม เมื่อร่างบาง
เดินจากไปแล้ว

ยามค่ำคืนเย็นมาถึง ความมืดโรยตัวไม่เว้นแม้ในเมืองหลวงที่คึกคัก
อย่างอนาคิน เสียงจอแจยามกลางวันเบาบางลงมากในยามราตรี ชาวเมือง
ที่นี่ไม่นิยมการเดินทางยามค่ำ และไม่ชอบออกจากที่พักหลังพระอาทิตย์

ตกดินไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม

ฟุบ!!!

สายลมพัดวูบผ่านหน้าคฤหาสน์หุ่ยอันคนรวยในเมืองอนาคิน แสงไฟ
วับแวมของทหารสองนายที่เดินตรวจการณ์อยู่น้ำคฤหาสน์นี้หวิววูบ ก่อนที่
จะรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งคู่ก็หลับไปอย่างรวดเร็ว

วูบ...วูบ!

ไฟทั้งสองดวงถูกดับลงอย่างรวดเร็วร่างในเงามืดกวาดตามองไปรอบ ๆ
ทางสะดวก...

ผมสีดำสะบัดไหวตามแรงลมเล็กน้อยราวกับเงาดำ ดวงตาสีทองและ
เขียวฉายเรืองในความมืด ก่อนที่ร่างบางจะกระโดดขึ้นไปยืนบนกำแพงสูง
แสงไฟสว่างลอดผ่านกระจก นัยน์ตาสองสีกวาดมองภายใน
...ไร้ผู้คน...

มีดสั้นถูกชักขึ้นมาก่อนแนบคมมีดลงบนบานหน้าต่างเพียงชั่วพริบตา
หน้าต่างบานยักษ์ก็ถูกเปิดออกอย่างไร้ผู้สงสัย

พรมสีน้ำเงินข้มปูลาดเข้าสู่ระเบียบทางเดินยาว แสงไฟจากตะเกียง
คริสตัลที่แขวนไว้เป็นระยะ ๆ ตลอดแนวทางเดินส่องสว่าง แท้ทั้งสองก้าว
ฉับผ่านประตูไม้สีเข้มบานแล้วบานเล่า ไม่มีเสียงใดเล็ดลอด

แอ๊ด...

บานประตูเบื้องหน้าของเกรย์แจ้มออกเล็กน้อยด้วยแรงมือของเด็กสาว
เผยให้เห็นห้องว่างเปล่าภายใน นักฆ่าสาวก้าวเท้าอย่างแผ่วเบา มือเงื้อมดาบ
และ...

ฟุบ!!!

เสียงดาบแหวกอากาศ เลือดสีแดงไหลซึมจากต้นแขนพร้อมปอยผม
สีดำปอยหนึ่งที่ร่วงลงสู่พื้น เกรย์หันขวับไปเผชิญหน้ากับเจ้าของดาบที่ยืนอยู่
เบื้องหลัง ดาบถูกชักออกจากฝักอย่างรวดเร็วปานลมพัด ก่อนร่างบางจะพุ่ง
เข้าใส่

ฉีก!!!

คมดาบแทงเข้าที่ท้องของร่างสูง โลหิตสีแดงฉานไหลนองพื้น รอการ
กระซาดาบสุดท้ายเพื่อปลิดชีพ

นัยน์ตาสองสีมองร่างตรงหน้าอย่างเฉยชา ก่อนหันกลับไปทางระเบียบ
เดิมที่เธอเข้ามา

เงาดำมืดก้าวผ่านถนนที่เคยจอแจครึกครื้นเมื่อตอนกลางวัน มือหนึ่ง
กุมแขนข้างที่บาดเจ็บ หากไร้ร่องรอยของความเจ็บปวดบนใบหน้า เลือด
ไหลซึมลงมาที่ปลายนิ้วเรียว สายลมเย็นจากมหาสมุทรพัดโชยชาย ผิดกับ
ความร้อนตอนกลางวันอย่างสิ้นเชิง ยามราตรีแห่งเมืองอนาคิน...ไร้ผู้คน แต่
ไม่ใช่โดยสิ้นเชิง เพราะ...

วู้ว!!!

สายลมวูบหนึ่งพัดผ่านเกรย์ไป ร่างบางหันขวับ

“เจ้านี่แปลกคนจริง ๆ เป็นผู้หญิงคนเดียวมาเดินในที่เปลี่ยว ๆ ตอน
กลางคืนแบบนี้” เสียงใสเอื่อยขึ้น พร้อมโยนถุงสีน้ำตาลมอ ๆ ขึ้นไปบนอากาศ
ก่อนรับไว้อย่างรวดเร็ว

“แต่ก็ขอบใจนะ เงินนี้...ขอช้าแล้วกัน”

บทที่ 3

ลอบสังหาร

“ไม่พูดอะไรแสดงว่าให้ข้าสินะ” สวณักลั่งยิ้มอย่างยินดี

“จะเอาก็เอาไปเถอะ” เสียงเย็นเอื่อยแข็ง ๆ ก่อนจะเดินหันหลังกลับ
โรงแรมที่เธอพัก ตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยเจอเด็กวัยเดียวกันที่นิสัยแบบนี้
มาก่อน หรือไม่อาจเป็นเพราะ...เธอไม่เคยเจอเด็กวัยเดียวกัน...

“อ้าว...โงะให้กันง่าย ๆ อย่างนี้ละ” เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลเอียง ๆ
มือบัดมสืทองที่ระบือน้ำออก เผยให้เห็นหูที่แหลมกว่าคนปกติ...หูเอลฟ์
“นี่...เดียว”

ดวงตาสองสีหันกลับไปมองนักลั่งสาวที่เพิ่งล้วงกระเป๋าเธอไปหมด ๆ
วิ่งแฉก ๆ ตามไป

“เอาคืนไป...เมื่อกี้ข้าแค่ล้อเล่นเท่านั้น” พุดพลงยัดกระเป๋าหนึ่งคืนใส่
มือนักฆ่าสาว

“ขอบใจ” เกรย์เอื่อยเสียงเรียบ ก่อนเก็บใส่กระเป๋าทางเกงตามเดิม

“เจ้าบัดเจ็บบนี่...ไปทำอะไรมา เลือดออกเพียบเลย” เอลฟ์สาวยังคง
คำถาม ร่างบางหันหลังแล้วเดินต่อ หากแต่เอลฟ์สาวยังเดินตามไม่หยุด

“นี่ ๆ ๆ” เสียงใสเรียกพลงสะกิดที่ไหล่ข้างที่ไม่มีแผลของนักฆ่าสาว

“อะไรอีกล่ะ” นัยน์ตาสองสีตัวมอม

“จะตายอยู่แล้วจะรู้ไปทำไม” พุดยังไม่ทันจบประโยค คมดาบก็ตวัดเข้าใส่ร่างบาง ร่างบางกระโดดหลบอย่างรวดเร็วพร้อมกับคว้าตัวเพย์เนียนไปด้วย

“รอที่นี่” กระชับกับเอลฟ์สาวอย่างรวดเร็ว ก่อนหันกลับไปหานักฆ่าที่บังอาจจับ ‘ใบสั่งฆ่า’ นักฆ่าด้วยกัน

ร่างของเกรย์พุ่งออกจากจุดที่เพย์เนียนยืนอยู่อย่างรวดเร็วคมดาบใหญ่สลัดวูบ จุดที่เธอยืนเมื่อกี้กลายเป็นหลุมไปโดยปริยาย

“อืม...เร็วเหมือนกันนี่ แต่เสียใจนะ ยังช้าไป!” ไม่สิ้นคำคุย คมดาบก็ทิ้งตัวลงมาอีกครั้ง แต่คราวนี้...

เคร้ง!!!

เสียงดาบปะทะกันดังก้องใบดาบเรียวยับดาบยักษ์ของชายผู้หมายชีวิตได้อย่างแม่นยำ

“จะยื้อไปถึงไหน กำลังเข้าสู่วินาทีสุดท้าย” คำพูดพร้อมน้ำหนัkdาบที่ตกลงมาอีก ดาบบางเริ่มลั่นเปรี๊ยะอย่างรับไม่ไหว แต่แล้ว...

ฟืบ!!!

จ๊วะ!!!

เสียงความเร็วของดาบที่ชักออกจากคมดาบที่ตกลงมา ตามด้วยเสียงดาบแหวกเนื้อดังลั่น เลือดสีแดงสดกระจาย แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะจบ

“หน้อย...แก!” ชายร่างใหญ่กัดฟัน ดวงตาบ้าคลั่งจ้องมองดวงตาสีทองและเขียวที่ยังสงบนิ่งอย่างเคียดแค้น มือหนึ่งกรดยาวแผยยาวสะพายแล่งที่โดนเฉียด ๆ ไม่งั้นอาจจะตายไปแล้วก็ได้

“ตาย!”

ร่างมึนมาโถมเข้าใส่ร่างบางราวกับม้าพยศ เกรย์เอี้ยวมองก่อนไหวตัวหลบ คมดาบเรียวยิงตัวรวดเร็วราวกับเงา

จ๊วะ!!! จ๊วะ!!! จ๊วะ!!!

เสียงดาบที่ฟาดต่อเนื่องถึงสามครั้งดังเข้าโสตของเพย์เนียนที่ยืนดูอยู่ เลือดสดกระเซ็นพร้อมแผลสามแผลที่กลางหลังของผู้ลอบทำร้ายเปิดกว้างร่างมึนมาล้มโครมลงกับพื้นอย่างน่าสมเพชเป็นที่สุด

“ตอนนี้เจ้าอาจจะยังไม่รู้สึก...
แต่เวทมนตร์ชั่วร้ายที่ซึนเฟลร้ายหนักไว้มันเริ่มทำงานแล้ว
เจ้ายังไม่ต้องตามหาดาบตอนนี้
แต่ถึงยังไถ่วันนั้นมันก็ต้องมาถึงอยู่ดี
เพราะมันคือชะตา...ชะตาก็กำหนดให้เจ้าเป็นภูพิทกภัยดาบ”
“แล้วท่านรู้ไถ่ยังไถ่ว่าข้าเป็นภูพิทกภัยดาบจริง”
“ดวงต่ายังไถ่ละ” บัณฑิตาสองสัของเรอมองชายหนุ่มอย่างสงสั
“ดวงตาสัของและบัยว คัคือสัณลักษณ์บอกว่เจ้าคัคือภูพิทกภัยดาบ”
คำสุดท่ายแพ้วเบา
ก่อนท่ปึกกว้างสัขาวจะยกร้างท้งร้างลอยทวยวับไปในราตรี
...ชะตากำหนดให้เจ้าเป็นภูพิทกภัยดาบ!!!

ดิวอัย

หมวดแผนดาชั

ISBN 978-616-312-228-5

www.happybanana-online.com

ILLUST : Wagnaglarriel